

ЖИТТЯ, ПОВІНЧАНЕ З ПІСНЕЮ

40 років свого життя Світлана Василівна Хомич присвятила роботі на культосвітній ниві. Й ще на його світанку повінчала свою долю з піснею. Вона - її любов, її розрада і порада, і навіть сенс всього життя.

А чи то досвіток ранній, чи пізня вечорова пора, байдуже, чи негода за вікном, чи грає на видноколі

посаду художнього керівника скоротили й мене викликали у відділ культури. Запропонували очолити клуб у Привітівці. Ой, і плакала я, коли збиралась до того чужого села. Як згадаю, які коти тоді на душі шкребли – і зараз шкода. Приїхала в село, привели діти до клубу, а там – замок. Як відчинити? Взяли мої маленькі поводирі п'ятикопійчану монету і відчинили замок. Вікна вибиті, штори обдерті, пустка-пусткою. Зайшла на пошту, а місцева медичка так поглянула на мене прискіпливо: «Ой, не справишся ти, дівчино, на цій роботі. Не потягнеш. Молода дуже.»

Світлана Василівна закидає доверху голову й дзвінкоголосий сміх полонить затишний кабінет завідувачки клубу. В очах квітне радість.

- Певне, тоді ніхто й гадки не мав, що промайне сорок років, а я нікуди з цього клубу не подінусь. Бо ця робота для мене – то все моє життя.

Вона повідує, як взялась за ремонт, долучила до цієї справи молодь, як знайшла однодумців у чужому на той момент селі. У першу

вокальний ансамбль «Берегиня», основний склад якого – педагоги Привітівської ЗОШ. Світлана Василівна добирала репертуар, до кожного свята готувала тематичну чи концертну програму. А ще - неодмінно виступала з сольними піснями і на власній, і на районній сцені. Згодом майстерність колективу «Берегиня» була відмічена спеціалістами не лише районного відділу культури, а й обласного центру народної творчості. Уже сім років ансамбль носить почесне звання «народний аматорський».

- Отак, під мелодії пісень, і збігли швидкоплинно сорок літ, - каже Світлана Василівна. – Приємно було, коли цьогоріч на концерті до Дня матері учасники співочого гурту мене привітали з цим трудовим ювілеєм. Про себе знаю одне – робота завжди була в радість. Навіть, коли понад усе на світі хотілось вити, кричати від болю – порятунком ставали пісні. То був період, коли пішов з життя мій чоловік. Ми прожили з Андрієм у парі майже 25 років. Він теж гарно співав. І дуже любив, коли співала я. У мене плакало серце, звивалась від жалю душа, коли стала на порозі

лана Василівна **◆ КРАЯНИ** ще опікується дитячим вокальним ансамблем. Її вихованці з Привітівської ЗОШ теж неодмінні учасники усіх концертних програм та святкових зустрічей у селі. Дванадцять років вона керує й церковним хором, який діє при місцевому храмі.

- Цій справі я ніде спеціально не вчилась, - розповідає завідувачка клубом. – Самоучка. В церковному хорі почала співати одразу ж, як у селі відкрилась церква, керувала хором матушка. А потім так сталося, що прийшов молодий священик, його матушка не мала регентських навичок і я спробувала вчити її. Навчила. Згодом вони перейшли до іншої парафії, а я так і зосталась керувати хором у своїй церкві. Це не така й легка справа. Бо ж духовні піснеспіви і народні дуже різняться своїм виконанням. І, якщо в «Берегині» віковий склад учасників майже однаковий, то у церковному хорі є й ті, кому лиш 17 років, і ті, кому вже 77 поминуло.

Є ще один аспект роботи сільського працівника культури, про який Світлана Василівна розповідає з усмішкою. У святкові чи вихідні дні, коли клуб переповнений молоддю і танці продовжуються до третьої, а то й четвертої години ранку, часом, і перепочити не вдається. Швиденько порадє господарство і вже о

за вікном, чи грає на видноколі сонце, – у серці цієї жінки завжди живе пісня. Ще з раннього дитинства, від тих перших мелодій, що колись у парі виводили її батьки, а вони – дітлахи, усі п'ятеро, не могли навіть подих перевести, щоб не стривожити оту красу, закохалася у народну пісню. Співала на вулиці, в школі, на вечорницях. Піснею завітчалось дівування, а від нього й все подальше життя.

- Після десятого класу, - пригадує Світлана Василівна, - пішла дояркою працювати в Неньковицький колгосп. Сім'я велика – п'ятеро дітей і мама, сама, без пари залилася. Не до навчання мені було. А вечорами бігла до сільського клубу, де який концерт – і я там. Аж допоки Микола Павлович Васькович не перепинив якомсь на фермі: «Досить тобі мішки тягати. Місце худрука в клубі є. Воно – твоє.» Отак, з 12 травня 1978 року, й розпочала свій шлях на культурній ниві. А через два роки

тужому на той момент солі. У першу чергу, її надійною підтримкою став кіномеханік Федір Хомич. Була спокійна за свій заклад культури, коли рушала на чергову сесію до Дубнівського училища культури. Пригадує перші привітівські дискотеки, перші концертні програми, перший свій творчий колектив. У сімдесятих-вісімдесятих роках надзвичайно популярними були хорланки. А в Привітівці пісня завжди була в пошані. У 1983 році створила свій перший колектив, який уже невдовзі записували на радіо-програму «Золоті ключі». Для привітівців то була неабияка честь. З концертами об'їздили усі сусідні села, стали лауреатами другої премії районного фестивалю народних талантів. Час ішов, життя мінялося, мінявся репертуар колективу, відходили у небуття один за одним його учасники, бо ж, в основному, це були люди поважного віку. Паралельно з фольклорним колективом при клубі невдовзі запрацював і жіночий

свекрухи: «Мамо, пробачте. У клубі концерт. То - моя робота. Я мушу іти і співати». Й співала, хоч мені так боліла душа у ту мить, здається, не було живого місця на тілі. Я добре знаю: Андрій мене не осудив. З того часу уже десять років...

Окрім дорослого колективу Світ-

восьмій ранку мусить бути в храмі.
- Я вже звикла. Й геть за нарікаю. Інколи думаю, чи могла б я десь інде працювати. Магазин – не моє, бухгалтерія – не моє, медицина – ой, ні! Клуб, пісня, сцена – це моє. Ця робота – то моє життя. Вона для мене – все!

Галина ГАВРИЛОВИЧ